

Arrest

nr. 187 716 van 30 mei 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 19 maart 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 februari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het arrest nr. 138 888 van de raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 19 februari 2015, waarbij de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid onvankelijk is verklaard en de vordering tot schorsing wordt verworpen.

Gezien de vraag van de verzoekende partij van 24 februari 2015 tot voortzetting van de procedure in overeenstemming met artikel 39/82, § 6 van de vreemdelingenwet.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 april 2014 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. HERSENS, die *loco* advocaat S. SAROLEA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, komt op 4 augustus 2011 België binnen en dient een asielaanvraag in op 4 augustus 2011.

Op 16 november 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 75 070 van 14 februari 2012 wordt de afstand vastgesteld in het beroep dat verzoeker tegen deze beslissing had ingediend.

Op 23 februari 2012 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Op 28 maart 2012 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

Op 10 mei 2012 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 14 mei 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 14*quater*).

Bij arrest van de Raad nr. 89 913 van 16 oktober 2012 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 21 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van 28 maart 2012 onontvankelijk wordt verklaard. Verzoeker stelt hiertegen een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in.

Op 21 februari 2013 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 14 januari 2014 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*).

Verzoeker dient een vordering in bij uiterst dringende noodzakelijkheid tot het verkrijgen van voorlopige maatregelen, met name de versnelde behandeling van de reeds ingediende vordering tot schorsing tegen de beslissing van 21 februari 2013 waarbij de aanvraag van 28 maart 2012 onontvankelijk wordt verklaard. Bij arrest van de Raad nr. 117 410 van 21 januari 2014 worden de voorlopige maatregelen ingewilligd en wordt de schorsing van deze beslissing bevolen.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die verzoeker indient tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) wordt verworpen bij arrest nr. 117 578 van 24 januari 2014.

Op 22 januari 2014 worden de geschorste beslissing van 21 februari 2013 en het bevel van 21 februari 2013 ingetrokken.

Op 7 februari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing inzake de aanvraag op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet ingediend op 28 maart 2012. Deze aanvraag wordt opnieuw onontvankelijk verklaard. Verzoeker dient huidige vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in van deze beslissing. Dit is de bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 02.04.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

Z., R. (R.R.: xxxxx)
Geboren te Skopje op (...)1975
Nationaliteit: Macedonië
Laatst gekende adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar -geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 06.02.2014 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit.

De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is immers niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden."

Op 13 februari 2015 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op 13 februari 2015 wordt ten opzichte van verzoeker een inreisverbod genomen (bijlage 13sexies).

Verzoeker dient een vordering in bij uiterst dringende noodzakelijkheid tot het verkrijgen van voorlopige maatregelen, met name de versnelde behandeling van de reeds ingediende vordering tot schorsing tegen de beslissing van 7 februari 2014 waarbij de aanvraag van 28 maart 2012 onontvankelijk wordt verklaard. Bij arrest van de Raad nr. 138 888 van 19 februari 2015 worden de voorlopige maatregelen ingewilligd en wordt de schorsing van deze beslissing verworpen.

Verzoeker dient tevens een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in van het bevel van 13 februari 2015. Bij arrest van de Raad nr. 138 941 van 20 februari 2015 wordt deze vordering verworpen.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) ter zitting de vraag naar het actuele belang van verzoeker bij het voorliggende beroep, nu blijkt dat verzoeker werd gerepatrieerd.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037). Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Op basis van informatie verkregen van de verwerende partij blijkt dat verzoeker op 24 maart 2015 werd gerepatrieerd naar zijn land van herkomst.

De Raad wijst erop dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziet in een procedure voor de in België verblijvende vreemdeling die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en die een machtiging tot verblijf in het Rijk kan aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

Nu verzoeker zich echter niet langer op het Belgische grondgebied bevindt, zal het bestuur na een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing, niet anders kunnen dan vaststellen dat hij zich niet meer in België bevindt en bijgevolg niet onder het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet valt.

Bijgevolg blijkt niet dat verzoeker nog enig actueel belang heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing.

Na een eventuele nietigverklaring zou het bestuur zich opnieuw moeten uitspreken over de aanvraag die betrekking heeft op verzoeker, die zich echter niet meer op het Belgisch grondgebied bevindt en bijgevolg dus niet meer onder het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet valt.

Verzoeker die zijn belang bij het door hem ingestelde annulatieberoep bij de Raad zou willen bewaren, moet een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor zijn proces tonen. Wanneer zijn belang

op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet hij daarover standpunt innemen en het actuele karakter van zijn belang aantonen (RvS 18 december 2012, nr. 221.810).

Het gegeven van de repatriëring van verzoeker werd ter zitting aan een tegensprekelijk debat onderworpen. De raadvrouw van verzoeker gedraagt zich naar de wijsheid.

Het vereiste actueel belang van verzoeker is niet aangetoond.

Het beroep is derhalve onontvankelijk.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend zeventien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET